

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The man has dark hair and a beard, wearing a light blue button-down shirt. The woman has long blonde hair and is wearing a dark red top. They are outdoors with green trees in the background.

Melanie Milburneová
Nikdy na ni
nezapomněl

 HARLEQUIN®

MELANIE MILBURNEOVÁ

NIKDY NA NI
NEZAPOMNĚL

PŘEKLAD

KVĚTA MALÁTOVÁ

Milá čtenářko,

možná to znáte: takový ten protivný pocit, když na něco přijdete (a nemusí to být vůbec nějaká pikantérie), a nutně potřebujete se někomu svěřit. No, já mám tu možnost teď.

Už párkrát jsem uvažoval nad tím, podle čeho autorky vymýšlejí hrdinům jména. No a tento měsíc jsem „odhalil“ Annii Westovou v knize Toskánsko plné vášně. Hlavní hrdina se jmenuje Cesare, což je samozřejmě jenom poitalštěná podoba latinského slova Caesar. A hlavní hrdinka je Ida. A víte, který svátek se stal pro Gaia Iulia Caesara osudným? Byly to březnové idy (kdy byl zavražděn). To nemůže být náhoda! Annie si určitě vzpomněla na hodiny dějepisu, z Caesara udělala Cesareho a z osudných id osudovou Idu...

Jak by řekl Sherlock Holmes: „Je to prosté, milý Watsone.“

Dobře, to je jedna vyřešená záhada, další se ale řeší (nebo naopak) zaplétají v příbězích Šťastně zmařená svatba, Party u milionáře, Prince jsem nechtěla! a Nikdy na ni nezapomněl, které jsou pokračováním příběhů, jež vyšly už dříve. Nebo kterými naopak nové minisérie začínají.

Tak Vám přeji:

Co nejlepší odhalování záhad!

Co nejpříjemnější čtení o lásce!!

Tu nejúžasnější lásku!!!

S láskou

Váš Harlequin

Melanie Milburneová

**NIKDY NA NI
NEZAPOMNĚL**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Nine Months After That Night

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Květa Malátová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Melanie Milburne
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-146-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-147-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-148-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Harper ležela na nemocničním lehátku celá zbrocená potem a vyděšená k smrti. Zdálo se jí, že umírá. Už třetí den ji trápila neodbytná bolest v kříži, a teď se ten svíravý tlak vystupňoval k nesnesení. Bolest se navíc šířila do břicha a ztěžovala jí dýchání.

Je to endometrióza? přemýšlela horečně.

Nebo snad... *rakovina*?

Harper bylo teprve sedmadvacet – jak by mohla zemřít na rakovinu? Vždyť toho měla ještě tolik před sebou. Její kariéra se právě rozjížděla. Měla smlouvu na knihu fotografií, které měla za šest týdnů jet nafotit do Paříže. Teď rozhodně nebyl vhodný okamžik pro náhlé objevení smrtelné nemoci.

Konečně Harper ucítila, že bolest ustupuje, zvolna jako mořský odliv. Zhroutila se na polštář a opatrně vydechla.

Bohužel jí bylo jasné, že utrpení se za chvíli vrátí. Časové intervaly mezi křečemi se pořád zkracovaly.

Zatím se na ni přišel podívat jenom jeden mladý doktor, a když mu vylíčila své potíže, vypadal poněkud zmateně. Odebral jí vzorek krve na rozbor a prohlásil, že jakmile budou k dispozici výsledky, přijde ji vyšetřit zkušenější kolega.

Harper zavřela oči a snažila se meditovat. Ne že by to uměla. Jednou vyzkoušela meditační kurz, ale zatímco ostatní celé dny s klidnou myslí meditovali

a čistili si čakru, Harper zůstala nervózní a podrážděná. Její čakra byla zjevně nenapravitelná, a co se týče mysli, ta její se neuklidnila téměř nikdy, což přičítala komplikovanému dětství. Jestli ji léta strávená v pěstounské péči k něčemu vycvičila, tak to byla ostražitost. Stačil jakýkoli hluk, podezřelý zvuk, plíživý krok – a hned byla v pozoru.

Urgentní příjem plnila obvyklá dramata sobotní noci.

O pár lůžek dál někdo děsivě kašlal. Neznělo to jako chřipka, spíš jako nějaká hrozivá plicní choroba, rozedma plic nebo rakovina.

Rakovina.

Nemohla si pomoci, pořád na to hrozivé slovo musela myslet.

V další kóji křičel jakýsi muž, že chce víc morfia. Harper napadlo, jestli právě on netrpí onou nemocí.

Přemýšlela o tom, že ženám z rodiny Swanů asi není souzeno dožít se třiceti let. Její matka zemřela velmi mladá, a stejně tak babička.

Náhlý nápor křečí se jí kolem břicha stáhl jako železné lano. Pot se jí z čela jen řinul a zuby měla zařáté, až se bála, že jí popraskají stoličky.

Jestli mám umřít, co na tom záleží, jestli mi vypadnou všechny zuby? pomyslela si.

Já ale nechci umřít!

Ten výkřik se jí rozlehl mozkiem jako siréna, jako kdyby se jí v hlavě rozsvítilo červené tlačítko alarmu.

Závěs se odhrnul.

K posteli přistoupila žena v bílém plášti a představila se jako doktorka Praneeshová.

Položila Harper ruku na zápěstí.

„Je tu s vámi váš partner?“ zeptala se s vážným výrazem.

„Nemám partnera.“

„Tak nějaký příbuzný? Vaše matka?“

„Moje matka zemřela, když mi bylo osm.“

Fakt, že Harper takovou věc dokázala vyslovit beze stopy jakékoli emoce, bylo výsledkem dlouholeté praxe. Za její chladnou věcností se skrývaly roky tréninku. Roky usilovného vytěsňování vzpomínky na to, že jednoho dne, když se vrátila ze školy, našla svou matku ležet na podlaze jejich stísněného bytu.

Mrtvou.

Přišla tehdy o dost později, než měla. Kdyby se jen nezdržovala, kdyby se cestou domů nezastavila, aby si chvílku hrála s toulavým kotětem...

„Tak někdo jiný... Máte sourozence?“

„Jsem jedináček.“

Což, přísně vzato, nebyla tak docela pravda.

Harper měla několik nevlastních sourozenců, které ale nikdy nepoznala, protože její otec nechtěl, aby se o jeho malém tajemství – tedy o ní, dítěti tajné lásky – dozvěděla jeho manželka.

Ovšem pojem „dítě lásky“ byl tak trochu přitažený za vlasy. Otec její matku nikdy nemiloval. Využíval ji jako rozptýlení, únik z manželské nudy, a když otěhotněla, okamžitě ji opustil.

„Harper...“

Doktorčin hlas zněl naléhavě, jako by se jí chystala sdělit šokující zprávu.

„To je v pořádku, paní doktorko,“ přerušila ji Harper s pochmurným úsměvem. „Můžete ke mně být upřímná. Mám rakovinu, že je to tak?“

Doktorka se zamračila.

„Ne, nemáte rakovinu.“ Navlhčila si rty a pokračovala: „Ve vaší děloze se odehrává úplně jiný typ růstu – jste těhotná a brzy se vám narodí dítě.“

Harper rychle zamrkala a srdce se jí prudce rozbušilo.

„Já ale... já přece nemůžu být těhotná.“

Pomyslela si, že má snad halucinace.

Nebo noční můru?

Jak by mohla být těhotná a nevědět o tom? A hlavně – jak by to mohla přehlédnout? Možná není nejštíhlejší žena na světě, ale rozhodně by na ní bylo vidět těhotenské břicho!

„Kdy jste měla naposled pohlavní styk?“

„No... před několika měsíci.“

„Devíti měsíci?“

Harper v duchu horečně počítala a její obavy vzrůstaly. Byla tu ta noc strávená s Jackem Livingstonem...

Přece neotěhotněla s tím nezodpovědným sukničkářem? To by bylo horší než ta nejstrašnější noční můra.

Jak mu to řeknu? běželo jí hlavou. To se mám před ním zničehonic objevit s dítětem v náručí?

Jak se to vůbec mohlo stát?

Harper neplánovala mít děti, ani teď, ani později. Necítila se jako mateřský typ a odjakživa se orientovala na svoji kariéru. V jejím životě pro dítě nebylo místo.

„Ano, ale... to je absurdní. Vždyť jsem od té doby měla každý měsíc menstruaci!“

Podívala se na své mírně zakulacené břicho, které se v tu chvíli znovu sevřelo bolestí.

„Ach, bože, už je to tu zas.“

Popadla doktorku za ruku a stiskla ji tak silně, až žena zavrávala.

„Právě rodíte, Harper,“ oznámila jí. „Říká se tomu nepoznané těhotenství a není to zdaleka tak vzácné, jak si lidé myslí. Jenom ve Velké Británii se objeví asi tři sta případů ročně. Dotyčná může mít každý měsíc slabou menstruaci a nevšimnout si příznaků těhotenství, zvlášť když je placenta v přední části břicha, protože pak necítí kopání a pohyby plodu. Budu vás teď muset vyšetřit, abych zjistila, jak jste daleko s porodem.“

„S porodem?“ Harper ztěžka polkla. „Chcete říct, že budu rodit? *Ted*?“

Poslední slovo vykřikla tak, že muž z lůžka šest žádající morfium náhle pochopil, že získal konkurenci.

„Kontrakce jsou po deseti minutách, takže to nebude dlouho trvat. Podle toho, co jste řekla sestře, rodíte už druhý den. Udělám ultrazvuk, abych zkontrolovala vývoj dítěte, a můžu vám říct i pohlaví, pokud byste ho chtěla vědět. Pak provedeme vnitřní vyšetření. Chtěla byste zavolat nějakou blízkou osobu nebo otce dítěte, aby tu byli s vámi?“

Harper zaváhala.

Její dvě nejlepší kamarádky a obchodní partnerky byly mimo město. Ruby se před několika dny zasnoubila s Lucasem Rothwellem a právě s ním trávila víkend v Jezerní oblasti a Aerin byla v Buckinghamshiru na oslavě šestatřicátého výročí svatby jejich rodičů.

A kdo ví, kde je teď Jack Livingstone? Pravděpodobně v posteli jednoho ze svých luxusních hotelů s nějakou novou známostí.

Na druhou stranu bude otcem, takže by měl mít možnost být u porodu...

Hlavně by měl dostat možnost stát se součástí života dítěte. Vždycky to nakonec může odmítnout, jako to udělal její vlastní otec.

Jack právě seděl v apartmá svého londýnského hotelu, vlajkové lodi hotelového řetězce, který vlastnil, a listoval knihou, když mu na stole zabzučel telefon. Podíval se na displej a spokojeně se pousmál, když si přečetl, kdo mu to tak pozdě v sobotu večer volá.

Zřejmě si to ta nepolapitelná Harper Swanová rozmyslela, a nakonec se rozhodla, že si přece jen vyzvedne zapomenutou náušnici, kterou měl pořád ještě u sebe.

„Haló?“

Na druhém konci slyšel její těžký dech.

„Jacku, nevím, jak ti to mám říct... Jsem v nemocnici a...“

Jack se prudce napřímil a zatajil dech.

„Co se stalo? Měla jsi nehodu?“

„Tak trochu...“ Harper slyšitelně polkla. „Radši bych ti to vysvětlila osobně... jestli to nevadí? Jsi v Londýně?“

„Jsem.“

Odsunul křeslo a natáhl se pro bundu a klíče od auta.

„Ve které jsi nemocnici?“

„U svaté Anežky. Zatím jsem na urgentním příjmu, ale...“

„Budu tam za pár minut.“

Jack ukončil hovor a otevřel zásuvku psacího stolu. Vytáhl náušnici, kterou u něj zapomněla, a strčil si ji do kapsy. Aspoň ji bude moct předat osobně.

Jack by se normálně do žádné nemocnice nehrnul, ale tón jejího hlasu ho rozrušil.

Zmínila se o nehodě...

Třeba to byla jen malá nehoda. Možná boule na hlavě?

Spíš má otřes mozku, když mě tak najednou chce vidět, pomyslel si.

Celé měsíce ignorovala jeho telefonáty, a třebaže se ho to dotklo, nenechal se tím vyvést z míry. Jejich jedinou společnou noc si ohromně užil, a tak přirozeně doufal, že další budou následovat. Jenže Harper se netvářila, že by měla zájem o pokračování. Byla dokonce tak neoblomná, že si od něj odmítla vyzvednout zapomenutou náušnici. Mohl ji sice poslat poštou nebo nechat na recepci u Harper v kanceláři, ale nechal si ji u sebe, aniž si dokázal vysvětlit proč. Tedy kromě toho, že pokaždé, když se na ni podíval,

připomněla mu neuvěřitelnou noc plnou parádního sexu, při kterém se bortí postele, lámou páteře a zatemňuje se mysl.

Jack si taky nedokázal vysvětlit, proč se od té doby s nikým nevyspal. Neměl ve zvyku dávat si tak dlouhou pauzu... Možná to bylo tím, že poslední dobou měl moc práce s koupí nemovitosti k výstavbě dalšího hotelu v Yorkshiru. Nechtěl se nechat ničím rozptylovat, dokud Rothwell Park nebude bezpečně jeho. Přeměna starobylého sídla v jeden z jeho butikových hotelů byl sen, který si hýčkal už několik měsíců, a teď se mu konečně plnil.

Ne že by ho opětovné prožívání každé vteřiny té vášnivé noci s Harperem nerozptylovalo ažaž.

Nemohl ji dostat z hlavy. Možná proto, že ráno odešla, aniž by se pokusila domluvit si další setkání – ze všech žen, které zatím potkal, byla jediná, která se o to nesnažila. Tím pádem se pro něj stala něčím jako výzvou, musel na ni pořád myslet a marně se pokoušel ignorovat neodbytný pocit, že se mu nepodařilo dosáhnout cíle. Ne že by ženy považoval trofeje, ale na Harper bylo něco zvláštního. Zaujala ho tak, jak se to ještě nikdy žádné ženě nepodařilo.

Když dorazil do nemocnice, zavedla ho sestra k posteli oddělené závěsem.

„Tady je,“ ukázala. „Čekáme, až si ji vyzvedne sanitář. Už by to nemělo dlouho trvat.“

Harper ležela na boku na nemocničním lehátku, v obličejí úplně bílá a s rysy zkřivenými bolestí. Po tváři jí stékal pot a v jedné ruce držela fialový antistresový míček, který mačkala tak silně, až se jí mezi prsty bouřil jako rozdrcená švestka.

Když ho uviděla, po tváři se jí rozlila červeň.

„Jacku...“ zašeptala a očima přitom rozpačité uhybala před jeho pohledem. „Je mi to tak líto...“

Jack ji vzal za ruku a jemně ji stiskl.

„Hej, ty. Co se stalo?“

„Nevím, jak ti to mám říct...“ Kousla se do rtu tak silně, až se lekl, že začne krváčet. „Myslela jsem, že mě bolí záda. Neměla jsem nejmenší tušení. Nevěděla jsem, že je to vůbec možné... nepoznat příznaky.“

„Příznaky čeho? O čem to mluvíš?“

„Myslela jsem, že mám rakovinu. Věřil bys tomu?“

Trpce se zasmála, vymanila ruku z jeho sevření a odhrnula si zpoceně vlasy z tváře.

„Čekala jsem, že mi doktor řekne, že mám neoperovatelný nádor. Že umírám ve zralém věku sedmadvaceti let.“

Jack ztuhl strachy.

„Ale... nemáš rakovinu, že ne?“

„Ne...“

Znovu se kousla do rtu a pevně stiskla stresový míček. Rysy se jí na okamžik zkrivily bolestí.

„Cítím se tak hloupě,“ řekla pak. „Jak to všem vysvětlím? Jak to řeknu Aerin a Ruby? Příští dva měsíce máme jednu svatbu za druhou, včetně té Ruby s Lucasem. V létě je vždycky nejvíc práce. To je snad zlý sen... Nemůžu uvěřit, že se to stalo zrovna mně.“

Závěs se prudce rozhrnul a u postele se objevila sestřička. „Sanitář vás teď vezme na porodní sál.“

Porodní sál?

Ta slova Jackovi v uších zazněla jako bomba, která mu bez varování vybuchla rovnou v hlavě.

Bum!

Myšlenky mu létaly vzduchem jako střepy.

Otočil se k sestře a málem přitom převrhl přístroj na měření krevního tlaku. Natáhl roztřeseně ruku, aby ho zachytil.

„Porodní sál?“ opakoval ochraptěle a srdce mu přitom bušilo, jako by sám potřeboval ošetřit.

„To se ti právě snažím říct,“ zaúpěla frustrovaně Harper.

„Co se mi snažíš říct?“

„Budu mít dítě.“

Harper je těhotná?

Jack tu zprávu chvíli vstřebával a cítil přitom prudké zklamání.

Harper čeká dítě s někým jiným.

Ne že by toužil po rodině, ale přece jen. Zapomněla na něj, našla si někoho jiného a otěhotněla.

Ale co má ta zpráva společného s ním?

Harper nevypadala, že je v pokročilém stádiu těhotenství. Je snad těhotná teprve krátce?

Věděl, že těhotenství může u některých žen vyvolat děsivou nevolnost, která vyžaduje hospitalizaci. Proč ale volala jemu? Nebyl její nejbližší příbuzný, nebyl její partner, nebyl ani kamarád. Nedávalo to smysl. Přece má přátele a rodinu? A co otec jejího dítěte? Ten by tu měl být, a ne náhodný milenec, kterého jenom využila a bez mrknutí zase opustila.

„To vy jste ten hrdý otec?“ zeptala se ho sestřička s úsměvem.

„Ne, já...“

„Ano,“ řekla Harper. „To je on.“

Jack na Harper ohromeně zíral.

Jak by mohl být otcem? Vždyť se neviděli řadu měsíců. Přesněji řečeno devět. Počítal je.

Zavrtěl hlavou a na okamžik přemýšlel, jestli se nedostal do nějaké záhadné časové smyčky.

Nic nedávalo smysl.

„Já jsem otec? Jak...“

Ale na vysvětlování nebyl čas, protože se objevil sanitář a energicky uvolnil brzdu lehátka.

„První dítě?“ zeptal se s veselým úsměvem.

„Ano... ááá...“ Harper se pokoušela odpovědět, ale přerušil ji další nápor křečovitě bolesti.

Jack se otočil k sestře, která zatím Harper posbírala věci a dala jí telefon zpátky do kabelky.

„Nemůžete jí dát něco proti bolesti?“

„Já nic nechci,“ vyhrkla Harper dřív, než sestra stačila odpovědět. „Chci přirozený porod.“

Jack nebyl zrovna tou neinformovanější osobou, co se moderního porodnictví týče, ale o termínu „přirozený porod“ už slyšel a znělo mu to jako něco nesmírně bolestivého. „Žijeme v jednadvacátém století, Harper,“ domlouval jí a držel přitom krok s energickým sanitářem, který s lehátkem mířil k výtahu. „Nemusíš zbytečně trpět.“

„Já vím, ale říkám si, že tak třeba pochopím, že se to opravdu děje. Když to ucítím naplno.“

„To nedává smysl. Měla jsi na to devět měsíců, aby ses připravila.“

Jack měl jen pár minut a to zjevně nebylo dost. Točila se mu hlava, srdce mu bušilo a zmítala jím spousta emocí, jako panika, hrůza a strach.

Já že budu táta? To není možné, myslel si. Použili jsme přece ochranu...

Jack po dětech nijak netoužil. Raději si užíval svobody.

Proč mi to neřekla dřív? lámal si hlavu. Bála se, že na ni budu tláčit, aby šla na potrat?

Nic takového by neudělal, ale bylo by pěkné se dozvědět, že se má stát otcem, dřív než pět minut před narozením dítěte!

Nikdy ho nic tolik nevyvedlo z míry. Najednou zjistil, že je členem klubu, do kterého se sám nepřihlásil: klubu otců. A to byl klub, ze kterého se nedalo vystoupit.

„Neměla jsem devět měsíců na přípravu,“ odsekla Harper. „Dozvěděla jsem se to před půl hodinou.“

„Říká se tomu nepoznané těhotenství,“ poznamenal sanitář. „Není to časté, ale stává se to. Už jsem to jednou viděl. Mladá holka, která neměla tušení, že je těhotná, dokud ji nepřivezli na pohotovost s bolestmi

břicha. Myslela si, že je to slepé střevo. Měli jste vidět, jak se tvářila její matka, když jí řekli, že bude babička.“

Nepoznané těhotenství. Takže to Harper nevěděla?

Jak to mohla nevědět? Přece se musely objevit nějaké náznaky?

To se tolik snažila vypustit z hlavy jejich společnou noc, že si ani nevšimla změn na vlastním těle?

Říká se, že popírání reality s lidmi nadělá divy. Prý umožní i normálně racionálním a rozumným lidem zcela ignorovat problémy, kterým nechtějí čelit.

Jack jednomu problému čelit musel, a to hned. Měl se stát otcem a chtěl, aby dítě nosilo jeho jméno. Neměl sice v plánu se někdy v životě oženit, ale to teď bude muset přehodnotit, jinak hrozí, že jeho dítě bude vyrůstat bez ochrany, které svým nositelům poskytuje příjmení Livingstone. Manželství je obrovský, přímo monumentální krok pro každý pár, natož pro ně dva, kteří se předtím setkali jen jednou, když počali své dítě. Přemýšlet o svatbě bylo naprosto šílené. A přece – vzít si Harper a vychovat její dítě byla jediná možnost, jak se v takové situaci zachovat správně.

Sám za sebou neměl zrovna nejšťastnější dětství, hlavně kvůli otcově nemoci, ale to přece neznamenal, že by nemohl dopřát krásné dětství svému dítěti.

Jenže taková věc nejde dělat na dálku. Bude třeba se zapojit do péče, a to od samého počátku. Vzít si Harper mu připadalo jako jediný rozumný způsob, jak zajistit, že bude moct ovlivnit výchovu svého potomka.

Dveře výtahu se otevřely. Namačkali se s lehátkem dovnitř a dveře se zase zavřely.

Jack pohlédl na ceduli s nápisem **PORODNÍ KŘÍDLO, TŘETÍ PATRO** a vnitřnosti se mu